

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΜΕΣΟΓΑΙΑΣ & ΛΑΥΡΕΩΤΙΚΗΣ

ΚΗΡΥΓΜΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΩΝ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ

3 Σεπτεμβρίου 2006
Κυριακή ΙΒ΄ Ματθαίου (Ματθ. ιθ΄, 16-26)

Ο νέος του σημερινού Ευαγγελίου, που αναζητεί τον τρόπο να γίνει μέτοχος της αιώνιου ζωής, μένει προσκολλημένος στην άποψη του τί οφείλει να πράξει και όχι του τί οφείλει να είναι. Είναι βεβαίως μεγάλη ή διαφορά μεταξύ του τι πρέπει να πράξει, επειδή λογίζεται ως μία ενέργεια τύπου και ανάγκης, και του τί έχει υποχρέωση να είναι, που αποκαλύπτει την ουσία της ενέργειας.

Ο Χριστός όμως δεν ήλθε για να αποδείξει ένα σχέδιο, ή να κατασκευάσει ένα καλούπι πράξεων αγαθών. Μήτε να πει ότι έτσι ή αλλιώς πρέπει να πραγματοποιούν. Δεν ενδιαφέρεται για μια τυπική εκτέλεση αγαθών και καλών πράξεων. Άλλωστε δεν θα είχε θέση ο λόγος Του, που απευθύνεται στο νέο άνθρωπο πώς, «έαν θέλει να είναι τέλειος να πάει να πουλήσει τα υπάρχοντά του, να τα μοιράσει στους πτωχούς και να τον ακολουθήσει».

Ο νέος μας δέ, ενώ μένει σ' αυτό το πνεύμα, του τί πρέπει να πράξει, και ενώ στηρίζει αυτή την άποψη, εντούτοις έχει κάνει κάποια βήματα προς το όρθρο και σωστό. Έχει δηλαδή αναγνωρίσει πώς δεν είναι αρκετό το να απέχει από τις κακές πράξεις· να μην έχει διαπράξει παρανομίες. Γιατί μια τέτοια άποψη όμιλει για άποχή μόνον από το κακό, έχει δε άπραξία του καλού.

Ο Χριστός στο Ευαγγέλιό Του δεν θέτει απαγορευτικά και δεν βάζει εμπόδια και «μη» στον ανθρώπινο βίο. Δεν σταματάει με κατασταλτικά μέσα την κακή και παράνομη πορεία του ανθρώπου. Δεν διατάζει για το πρακτικό και φευκτικό. Αν το έκανε αυτό, τότε η ελευθερία του ανθρώπου να επιλέγει και ν' αποφασίζει εκείνος μόνος θα έσβηνε. Τέτοια όμως πρόθεση δεν έχει ο Χριστός. Άλλωστε όλο το οικοδόμημα του Χριστιανισμού στηρίχθηκε επάνω στο μεγάλο προνόμιο του ανθρώπου να είναι ελεύθερος. Δεν θα πρέπει βεβαίως να λησμονούμε το δικό Του λόγο «όποιος θέλει ἄς ακολουθήσει πίσω μου»· που πάει να πει απλά, όποιος το θελήσει μόνος του και ελεύθερα, να πάει κοντά Του και να τον ακολουθήσει.

Γι' αυτό ουσιαστική σημασία έχει το τί είμαστε. Απ' αυτό εξαρτάται και το τί πράττουμε ή τί οφείλουμε να πράττουμε. Όταν λοιπόν γνωρίζουμε καλά τον εαυτό μας· όταν γνωρίζουμε

τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ ποὺ ἀπευθύνεται στὸν ἑαυτὸν μας καὶ ὅταν ταυτίσουμε μὲ τὸν Χριστὸ τὸν ἑαυτὸ μας, τότε γνωρίζουμε νὰ πράττουμε τὸ καλό.

Ἔτσι, ὁ νέος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου γνώριζε μὲν τὶς ἐντολὲς καὶ τὶς φύλαγε. Ἄρα ἤξερε τί ἔπρεπε νὰ πράττει. Ὅμως ἐκεῖνο ποὺ τοῦ ἔλειπε ἦταν ἡ γνώση τοῦ ἑαυτοῦ του. Κι αὐτὸ συμπεραίνεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς τῆς τυπικῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἔμεινε στὸ γράμμα τους καὶ τοῦ διέφυγε ἡ οὐσία.

Γι' αὐτό, παρ' ὅτι ὑπάρχει σ' αὐτὸν ἡ ἐπιθυμία γιὰ μείζονα ἀρετή, ὅπως ἐκφράζεται μὲ τὸ ἐρώτημά του «τί μοῦ λείπει ἀκόμη;», ἐντούτοις φαίνεται πὼς ἀνέμενε μὲ τὴν ἀπάντηση τοῦ Χριστοῦ, «νὰ τοῦ λεχθεῖ κάποιο δύσκολο ἔργο, τὸ ὁποῖο ὅμως μὲ τὰ μεγάλα του πλοῦτη, θὰ μπορούσε νὰ τὸ φέρει εἰς πέρας».

Νὰ λοιπὸν, ποὺ διὰ τῆς προσδοκίας του αὐτῆς, μένει συνεχῶς προσηλωμένος στὴν ἐφαρμογὴ ἐνὸς τύπου, μιᾶς ἐντολῆς γιὰ κάτι σπουδαῖο καὶ μεγάλο. Μονάχα ποὺ τὸ σπουδαῖο καὶ τὸ μεγάλο δὲν διατάσσεται μῆτε ἐπιτάσσεται, ἀλλὰ πραγματώνεται μέσα στὴν ἐλεύθερη βούληση τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἔρχεται ἡ θεία χάρις νὰ πλουτίσει εὐλογώντας το.

Καὶ τελικὰ ὁ νέος μας ἀπῆλθε λυπημένος, ὅταν ἄκουσε ἀπὸ τὸν Χριστὸ πὼς πρέπει ν' ἀποχωριστεῖ τὰ ὑπάρχοντά του. Γιατί, ὅπως ἀκριβῶς σχολιάζει ὁ Ζιγαβηνός, «εἶναι ἀτελεῖς ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζουν καὶ ἐφαρμόζουν τὶς ἐντολές, ἐπειδὴ καὶ αὐτές εἶναι ἀτελεῖς διὰ τὴν ἀσθένεια τῶν ἀνθρώπων».

Θὰ προσθέταμε δὲ, ὅτι ἡ τυπικὴ τήρηση τῶν ἐντολῶν δὲν φτάνει, γιατί λογίζεται ὡς μία ἐνέργεια ἀνάγκης, κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς καὶ προβολῆς. Πρέπει νὰ γίνονται μὲ ἐλεύθερη καὶ ἀγαθὴ προαίρεση καὶ ἀγάπη καὶ τέλος νὰ ἔχουν ὡς σκοπὸ τὴ δοξολογία τοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι τὴν δόξα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ὁ νέος τοῦ σημερινοῦ Εὐαγγελίου, γνωρίζει τί πρέπει νὰ πράττει· καὶ τὸ κάνει. Δὲν γνωρίζει ὅμως τί ὀφείλει νὰ εἶναι· καὶ πελαγώνει, γι' αὐτὸ καὶ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Χριστό. Γιατί εἶναι δύσκολο νὰ ἐγκαταλείψει τὸν τυπικὸ τρόπο πράξεως τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ νὰ ἐνστερνιστεῖ τὴν προσωπικὴ μετοχὴ σ' αὐτές.

Ἐμεῖς νὰ μὴν ἀποθαρρύνθουμε ἀπὸ τὴν στάση τοῦ νέου τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ νὰ μὴν ὑπολογίσουμε τὶς ἀδυναμίες μας, μὰ νὰ καταλάβουμε τὸ τίμημα τῆς προσωπικῆς συμμετοχῆς. Νὰ προσφέρουμε τὸν ἑαυτὸν μας μὲ τὴ θέλησή μας καὶ νὰ ἐνθυμούμαστε πάντα τὸν λόγο τοῦ Χριστοῦ πὼς, «ἐὰν στοὺς ἀνθρώπους αὐτὸ εἶναι ἀδύνατο, στὸ Θεὸ ὅμως ὅλα εἶναι δυνατά. Γι' αὐτὸ ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ, αὐτὸ τὸ δικό μας ἀδύνατο, τὸ κάνει

δικό Του δυνατό».

Άρχιμ. Ν.Π.

[dkpdf-button]